

Amerre a nap lejár

Történik egy szeméttelen valahol.

Szereplők: Boldogfalvi Zoltán (nevelőotthonból kitett fiú)
Vitéz Csókaváry Csóka István
Trombitás angyal

Az előadás nem naturalista játék.

Először a trombitás előtt jelenik meg a fény, majd a fiú kerül megvilágításba aztán pedig az István alakja. Zoli a szemétben turkál, István feszülten figyel.

A trombitás finom magas hangokon hosszan trombitál, majd távozik.

István: (örömmel) Hallod? Már megint itt van!

Zoli: Tessék, ezt is kidobják. (egy kabátot vesz föl a földről) De jól megy nekik! Szemét banda! (fölv teszi)

István: Mostanában mindennap idejár és trombitál. De milyen szépen!

Zoli: Egy rakás szemét az egész bagázs! Őket kellene ide hordani!

Szemét! Mindenütt csak szemét! Az egész világ egy nagy szemétdomb! Az egész világ egy nagy szemétdomb... (szemétbe rúg és egy gyerek fényképét veszi észre)

István: Tegnap már láttam is... Hosszú ezüst köpeny van rajta. Ezüst, mint a Tejút..... Hátha ma is meglátom.....(nézelődik)

Zoli: Na, tessék egy gyerek fényképe. (István felé mutat) Rohadt szemetek, a gyerekeket is a szemétbe dobják! Ezeknek már semmi se szent! A rohadt anyjukba! Ezeknek már semmi se szent! A gyerekeket is kidobálják a szemétbe! A rohadt anyjukba!

István: Ezt most nekem mondta?

Zoli: Magának hát! Magának ! Pontosan magának!

István: (kissé zavartan) Na azért....

Zoli: Azt hiszi, mert kissé dilis, megbuggyant a feje, mindenféle angyalokat lát, majd a világ kímélettel lesz maga iránt? Hát nem lesz! Nem lesz! Leselejtezték, ide selejtezték a szemétdombra! Úgy is néz

ki pontosan, mint egy rakás szemét. Mint egy zsák szemét! Tessék! Még madzagocskája is van! Ha jól figyel az ember még az egér is előbújik valahonnan!

Madzagocska..! Madzagocska! (A nyakkendőjénél fogva vezetgeti) Madzagocska, madzagocska, madzagocska...

István: (rákiabál) Szégyellje magát! Hagyjon békén! Nem szégyelli magát?!

(Zoli tétován megáll.)

István : Úgy nézem maga sem a Pierre Cardin-ből öltözködik....

Zoli: Uraim és hölgyeim, Vitéz Csókaváry Csóka István a Pierre Carden ház ismert modellje a legújabb és legdivatosabb ruhakölteményében. (István előrejön és megpördül, mint egy modell.)

És szerény személyem egyenesen a Mágyóból. A nevelőotthonok gyöngyeként vezető divatdiktátorra válva, a szemetek királyaként, de úgy is mondhatnánk királyi szemétként: Boldogfalvy Zoltán!

(Felszalad a szemétdomb tetejére, István tapsol.)

Csak tessék, csak tessék! (a közönség felé integet a kezével) Tessék! Tessék! Ilyen magaslatokra nem mindenki juthat, de a lehetőség mindenki előtt nyitott. Küzdjenek, harcoljanak! Elérik. Emberek, nem mindennapi küzdelmek árán szereztem meg a jogot, hogy itt lehessenek! Keményen megdolgoztam, míg a szemétdomb tetejére felhághattam. Ahol én vagyok, az minden karrier csúcsa és ára ezen a világon.

Úgyhogy érdemes! Innen fentről üzenem nektek: Érdemes! Érdemes! Csak rajta! Váljatok eggyé ezzel a szent anyaggal! Törekedjete és tiporjatok! És én megígérhetem magatok is ilyen gyönyörű anyaggá váltok Ilyen szent anyaggá! (Fölmarkol egy adag szemét, és feldobja. Ahogy a szemét száll, maga is leugrik)

István : (Tapsol, gratulál.) Bravó, bravó! Milyen kár, hogy ezt nem hallják azok!

Magának költőnek kellene lennie.

Zoli : Én az is vagyok. Én minden és mindenki vagyok. Egyszer meg úgyis mindenkit kinyírok. Olyan mindegy, hogy én ki vagyok . (észreveszi István részvevő tekintetét.) De nyugodjon meg, faszikám, az is mindegy , hogy maga kicsoda. Az meg végképp mindegy, hogy ki volt. Úgyhogy ne jöjjön nekem folyton a hülye kék vérével, meg a hülye életével, mert maga mebuggyant, és senkit nem érdekel ezen a világon. Érti? Senkit.

István: Maga még nagyon fiatal.

Zoli :Mért, maga még azt hiszi , számít valamit egy ember?

Hagy világosítsam föl : azok ott régen forintba és aranyban gondolkodnak. Csak mi maradtunk emberek maga a hülye idealizmusával, meg én a vérszomjammal. Forint és arany, forint és arany (dobálja a szemetet) Az ember eltűnt . Nincs....(Mindketten tétován állnak.)Na, jöjjön keressük meg!

István : Lehet, hogy ez az! (Egy Barbi babát emel föl.)

Zoli : (A kezébe veszi a babát.) Ez túl kicsi.

István: (Dajkálja, mint egy gyereket.) Apró emberke..., apró emberke....apró emberke..

Zoli: Milyen kicsi lett az ember ki gondolná?

István: És milyen könnyű! Mint a pihe... kis könnyű emberke...(dobálja)

Zoli: Íme a szárnyas ember modern változata.....(Repked a műanyag és papír “ szárnyaival”.)

István : Maga csak szárnyaljon , Zoltán úr, én tovább keresek. Ez nagyon mocskos. (Vissza teszi a babát a szemébe.)

Zoli: Túl mocskos ? Akkor az pont jó....

István : Ugyanmár....!

Nézze mit találtam, a kutyfáját !(egy üveget vesz elő)

Zoli : húha... A kurva életbe...! Ez még majdnem tele van.... !

Finom.?

István: (ümmög)

Zoli: Magának tényleg igazi nemes volt a nagyapja ?

István: (ümmög)

Zoli : és igaz, hogy öt falut ivott el? (kissé kétségbe esve)

István : Öhöm.....

Zoli: Meg, hogy lóversenyezett is?

István: (Nagyon büszke és boldog, hogy ez szóba került.) Igazi nagyvilági fickó volt ! (Át akarja adni az üveget.) A nők bolondultak érte . Elhiszi? (Átadja az üveget.)

Zoli: Hogyne! (Iszik, de az üvegben már kevés maradt.)

István: Csak azt tudnám, hogyan kerültem én ide...

Zoli: Miért én hogyan kerültem?... (Rázza az üveget).

István: Valaki csak tehet róla...

Zoli: Persze hogy tehet!(Bosszúsan eldobja az üres üveget) Mindenről a maga kurva pártja tehet!

A maga kurva pártja okozta, hogy a világ tele van szeméttel!

István: A maga pártja miatt vagyunk az utcán!

Zoli: Szemét hazugság, hát kiadta el a lelkét, meg az országot is?!

István : A maga pártja hazudta tele az egész világot! Tessék, tele van a maga pártjának az újságával a szeméttel is! Sokkal több újsága van itt, mint az enyémenek!

Zoli : Kinek van több újsága?! (Elindul keresgetni.) Nézzen ide ! Ez itt mind a maguké.!

István : Számoljuk meg!...

Zoli : Számoljuk!.... Ide a magáét , ide az enyémet!

István : Ez legalább öt...

Zoli : Kilenc!

István: Ez itt még három...

Zoli: Na, ez az egy felér öttel...

István: Bingó ! Ez szórakoztató lap!

Zoli: És ez itt? Ez itt micsoda? (Az újság fedelét mutatja.)

István: Miket írnak itt...(leül és olvas) Na, ez itt egy jó kép!

Zoli: Na, ez itt egy jó nő... (olvasnak)

István: Kerex Úszómedencék. A strandszezon nagy része nyár végén már mögöttünk van. Sokan megelégedve a strandok zsúfoltságát, nyílt vizeink állapotát, Saját medencét szeretnének.

Zoltán: (Még mindig nagy indulattal.) Igazuk is van!

István:.. Lássuk csak... A Delta medencét különösen az egyszerűbb megoldások kedvelőinek kínálják. Alapanyaga 6 mm vastag prolipropilénlemez...

Zoli: Micsoda 6 mm?! Hát az átereszt mindent!

István: No, nehogy jobban tudja már!

Zoli: De igen is, jobban tudom! 6 mm az kevés, 6mm az semmire sem elég! Legalább 15 kell!

István: Magának teljesen elment az esze! Már mindenkinél okosabb akar lenni?! Vegye tudomásul, hogy hat mm, az pontosan elég!

Zoli: Dehogyan elég, 15mm kell!

István: Nem 15, hanem 6 mm!

Zoli: 15

István: 6

Zoli: 15

István: 6

Zoli: Én megölöm magát, ha el nem ismeri, hogy 15mm!

István: Tudja mit? Maga, ezt velem nem csinálhatja! Úgy itt hagyom magát, hogy csak .. na...! (Zaklatottan a műanyag táskába pakolja a holmiját.)

Itt hagyom ! Azonnal csomagolok!.....

Elegem van a maga zsarnokoskodásából! Kész, végeztünk! Kész!

Zoli: Akkor is 15...(Kissé bizonytalan)

István : 15? ... akkor csomagolok.. megyek.. vége...(A műanyag táskáját teletömködi mindenfélével. Majd ráül, majd elindul és tétován megáll majd ráül a csomagjára. Láthatóan megszúrta a fenekét valami. Előkotor a táskájából egy üres üveget. Nézegeti.)

Gyönyörű falusi kúriánk volt. Szilvafákkal. Fantasztikus lekvárokat lehetett belőle főzni. Most is benne van a számban az íze... A kert végén patak folyt. Egyszer elvágtam a lábamat egy kővel. Még most is látszik. Gyönyörű volt. De elvették..... Mindent elvettek

A kommunizmus olyan volt, mint a feleségem, semmit sem hagyott, még az önbecsülésemet se.

Zoli : (gúnyosan.) A szerelem nagy dolog.

István: Mit tud maga a szerelemről?

Zoli: Hát, hogy.....(mutatja)

István: Ugyanmár! A szerelem az jön magától, benne van a levegőben. Átváltoztatja a világot, varázsütésre. Aztán huss, visszamegy a levegőbe. Mi minden van ebben a kurva levegőben?!

Zoli: Egyszer felrobban az egész ! És bumm, szerelem. Nem marad belőle semmi. He he..

István: De hülye vagy, fiam!... A levegőt nem lehet eltüntetni. Az itt van. Ha akarod, ha nem.. Itt van, az ember körül. Az ember állandóan belélegzi. Ott kering a véredben. Lélegezd csak...! Lélegezd...!

Zoli: (nagyokat lélegzik) Én csak patkányszagot érzek..

István: (mélyeket szív a levegőből)

Zoli: Hiába szuszog itt nekem, mint egy víziló. Úgy ott hagyta a felesége, hogy csak úgy csattant.

István: (támadóan) Nem igaz, én hagytam ott...

Zoli: Na, ne röhögtessen! Ragaszkodik az első ütés jogához, mi? (Odadobja neki azt a táskát, amit teletömködött István.)

István: Sokszor próbálkoztunk.

Zoli: Aha, akkor most miért nem megy vissza hozzá?

István: Az embernek legyen tartása

Zoli: Akkor is ha kiütik?

István: Akkor főleg.. (Zoli sokat üt, István elmenekül)

Zoli: Egyszer én is voltam szerelmes.

István: (Ismét elébe tartja a táskát.) Tényleg? Kibe?

Zoli: (Egyre fokozódó dühvel üti a táskát.) Kibe? Hát, a nevelőnőmbe. Fiatal volt, csinos, és nagyon megértő, nagyon megértő.

Mindig külön foglalkozott velem. Nagyon, nagyon , nagyon bíztam benne. Vele akartam élni mindig. De elintézte, hogy soha többé ne mehessek vissza abba az otthonba... (Elterül a földön, mintha kiütötték volna.)

István: (Szintén elterül a földön, láthatóan szolidaritásból.) A nők tehetnek mindenről.

Zoli : Az biztos...

István: (Felül.) Legalább azt tudnám miért vagyok itt?

Zoli: Miért, maga szerint tudja azt valaki?

István: Talán az angyal.... Kérdezzük meg tőle...

Zoli : Röhögni kell a maga trombitás angyalán....Nincs angyal, . Értse már meg, nincs! (Kártyát vesz elő). Kártyajáték az egész.

Idétlen, hülye kártyajáték. És nekünk nem jó lapot osztottak. De az is lehet, hogy mi magunk vagyunk a kártyalapok. Bármit csinálhatunk, csak alsók lehetünk.

István: Ha kártyalapok vagyunk, maga biztosan a tök alsó .

Zoli: Maga viszont nemes a nagy magyar tölgyről. Személyesen a makk alsó.

István: Lapot kérek.

Zoli: Maga csak hiszi, hogy azok a lapok a kezébe vannak! Csak hiszi.

István: Nézd már, micsoda idealista lett magából! Hát itt vannak! Nem látja?! Már a szemének sem hisz...

Zoli: (Kártyával játszik.) Ócska bűvésztrükk az egész élet. (Eldobja a kártyáját és István zsebéből előveszi a lapokat.)

Figyeljen csak! Mi van, ha a maga angyala is bűvésztrükk.

István: (Döbbsenten nézi a kabátja zsebet.) Hogy képzeled?

Zoli: Hát úgy, hogy nem is angyal.

István: Hanem micsoda?

Zoli: Ördög.

István: (Felugrik, kiabál, járkál.) Az lehetetlen, az képtelenség! Az lehetetlen!

Zoli: No, mondja, tényleg! Honnan tudja azzal a buggyant fejével, ha ez a világ ilyen rohadt, hogy nem az ördög zenél magának már napok óta?

István: Az lehetetlen, az képtelenség.! Azt érzi az ember a szívével! Akit az Isten nagyon szeret, azt nagyon meg próbálja...

Zoli: Na ne röhögtesse, kedves makk alsó! Én úgy ,de úgy szeretném hinni, hogy aki ezeket a mocskos lapokat leosztotta nekem, az szeret engem, de nem megy. .nem megy....

István: Lapot kérek.

Zoli: Magának még nem adok. Osszunk a maga angyalának is! Hagy derüljön róla ki, hogy kicsoda.....

István: Azt talán mégse kéne..

Zoli: Miért nem? Ő kártyázhat velünk? Ő a szemétkébe dobhat minket? Hé angyal! Angyal! Angyal! Gyere, kártyázz velünk!

Nézd, szereztem neked asztalt, leterítem... (Egy nagy dobozt leterít a kabátjával.)

István: (Kétségbe esve.) Az ég áldja meg , mit csinál? Nézd a legkomfortosabb része ez szerény hajlékunknak.... No, gyere..! No, gyere..!

István: Én mindig éreztem ,hogy velem van....

És most is itt van, én látom...

Zoli : (Láthatóan megijed, rémülten szaladgál.) Én nem látok semmit....

István: Most itt van, egészen közel, megemelte a köpenye szélét.....

Zoli: Én nem látok semmit.. Hagyjuk a fenébe az egészet....

A francba ezekkel a vackokkal....! (Szétrúgja az asztalt.

Lekuporodik.) Az anyám magára hagyott egészen kicsi voltam

Úgy vártam mindig, hogy egyszer eljön hozzám, és magával visz.

Úgy képzeltem, hogy Sárga kendője van,és azzal majd egyszer betakar. Gyönyörű aranysárgába burkol....áh hülyeség...Maga meg

mit bámul, mint az ökör! Az nem lehet, hogy az embernek ezen a

kurva világon nem marad más csak a maga bamba nézése...Ez a sárga

kendő hogy kerül ide a vállamra? (Széles aranysárga kendőt húz elő.)

Maga tette ide! (Kezével megdobja Istvánt, rádobja a kendőt, a társa

eldől.) Mi van magával hé? Szólaljon már meg! (Megemeli a kezét,

az visszaesik.) Nincs senkim ezen a rohadt világon magán kívül, ha

maga is itt hagy, mi lesz velem? Még annyi mindent nem beszéltünk

meg! Hat mm, 6 mm kell az úszómedencéhez! Figyeljen ide a maga

pártjára fogok szavazni....(sír) Az angyalát magának, el ne menjen azzal a trombitással! Az is csak rászedi magát, mint a többi. Nem! Nem! Ne így! Ne így! Nem így kell meghalni! Nem így kell élni! Legalább kérdezze meg tőle. Hé! Legalább kérdezze meg.... Legalább kérdezze meg....

(Lekuporodik a földre, beburkolózik a vékony aranysárga kendőbe. A trombitás játszani kezd, de nem jön be a színre, csak egy fénycsóva jelenik meg a színpadon. Egy másik fény lassan a fiú alakjára szűkül.)

...